

Fotó: Kósa Péter.

GYULAI ISTVÁN (ANTON VEZUV) AJÁNlja.

POPTUDATLAN PAZARLÁS.

A TÍZES ÉVEK ELEJÉN KISEBB ARTPOP-HULLÁMOT GENERÁLÓ ALT-J JÚNIUSBAN MEGJELENT HARMADIK LEMEZÉT A SZIGETEN IS BEMUTATJA, AZ ANIMALS-FELDOLGOZÁST IS TARTALMAZÓ ALBUMRÓL AZ ŐSZEL FELDOLGOZÁSLEMEZZEL JELENTKEZŐ HAZAI ARTPOZENEKAR, AZ ANTON VEZUV DALSZERZŐ-FRONTÉMBERE, GYULAI ISTVÁN ÍRT KRITIKÁT (AZ Ő LP-JÜKNEK *Save Me David* LESZ A CÍME, ÉS VÁRHATÓAN LEONARD COHEN-, DOLLY PARTON- ÉS BAUHAUS-ÁT-IRATOK IS SZEREPELNEK MAJD RAJTA).

ALT-J

Relaxer

[Infectious / [PIAS], 2017]

ARTPOP

/ Az alt J-ből először a tortahabot ismertem meg, miután feleségem kishazamozott tőlük egy dalt az Elena Lyadovát és Kirill Käröt felvontató *Izmeny* című orosz minisorozatból. Ez volt a *Breezeblocks* a 2012-es első albumukról, aztán jött a *Tessellate*, a *Fitzpleasure*, a *Taro*, nem csoda, hogy elkényeztetve éreztem magam Joe Newman érdekes vokáljától és az egész első lemezük kívülről kalandozásától. Tele swag grúvokkal, kiváló váltásokkal, okos hangszereléssel, zsíros és harapós elektronikával. És megbúvó melankóliával, és valamiféle freakséggel, ami nem csak a már említett kalandozó megoldásokon, hanem a helyenként örült dalszövegeken is átjött. Ezekkel a lerázhatatlan emlékekkel, és a második albumuk átpörgetésével ültem neki a harmadik LP, a *Relaxer* nyolc dalának.

A *3WW* jó választás albumnyitó, és kvázi intróként megadja az alaphangot a kalandozáshoz, de túl sok un- és ortodox hangulatot akar bekavarni, és mint több dallal az albumon, nehéz elkapni vele magunkat. Pedig letisztultan és finomságokkal telve szól, de egy harmadik alt-J-albumnál ettől ne adjuk be a derekunkat. Az *In Cold Blood* erősebben indít, mint amilyen nyomokat hagy bennünk végül, kevésbé üde, inkább megterhelő a teletömött hangszerelés. A *House Of The Rising Sun* teljesen indokolatlan feldolgozásnak tűnhet – az is, de szerethető a sorban, mert szerencsére semmi köze az eredetihez, és nagyon meghitt térbe rakott, szépen lélegző orkesztra van benne, a korábban kimaradt elkapatást most felvillantják a melankolikusoknak. A *Hit Me Like That Snare*-ben megint túl sok hangulatváltás van, bár itt legalább a

freakpopot megszolgálják, kár, hogy ez a freak vonal is csak egy a sok megnyitott szál közül, ráadásul Newman érdekes hangját teljesen bedarálja. A *Deadcrush* ismét nagyon vagányul indít, imádnivalóan rakták össze a vokált a szintikkel, ez a jólszerkesztettség azonban egy kicsit most is több lett, és kevesebb benne a dal, a kimerülés elleni pihenősávok pedig nem segítettek. Az *Adeline* remek. Végig fogja a kezét az 5:50-es úton, gyönyörű atmoszférája van, szépen fel van rétegezve, az album legjobb dala. A *Last Year* gyakorlatilag két dal, és bár közeli térbe rakták őket, nem lett egy. Mark Kozelek óta örülni szoktam a hatperces sadcore folkolásnak, de ebben nehéz elsülyedni, mert túl lineáris és középmély. A takaros zárás ezen az albumon sem sikerült, a *Pleader*-ben az ízletes, kelet-angliai katedrálisban rögzített orgona és gyerekkórus ellenére a hangulatváltások megfekszik a fület.

Összességében a kraftosabb trekkek dalként kevésbé másztak a fülembe és túlterhelten szólnak, nem tud keresztülfújni rajtuk az a könnyedség, amit korábban szerettem tőlük, a megelőlegezve rájuk ragasztott „új Radiohead” címke pedig úgy kiváltképpen batorságnak tűnik, ha könnyedség helyett egy olyan mélységet kapunk, ami nem tud összeérni. A lassan égő dalok többször füstölni kezdenek, ilyenkor pedig a leggyönyörűbb hangszerelés is poptudatlan pazarlásnak tűnik.

A kellemesen magával ragadó kezdés után az alt-J még mindig küzd azzal, hogy mit is akar mondani – az *An Awesome Wave* elsőalbumos lendületében alkalmunk, de legfőképp igényünk sem volt ezen gondolkodni, a többi kiadványnál viszont jogosan támad kohéziós hiányérzetünk amikor magunkhoz próbáljuk ölelni a koncepciót. De mindenkinek ajánlom az új lemezt, aki alapvetően bírja az alt-J karakterét, kalandozását és finomságait az első albumon, és ajánlom azoknak is, akik sokkal türelmesebbek voltak a második LP-vel (*This Is All Yours*, 2014), és ki tudták várni, hogy a fejükre nőjön, mert a többször előforduló szép megoldások ellenére a türelemre a *Relaxer*-nél is szükségük lesz.